

народних мас, часто взагалі не фіксуються й зникають безвісти. Неологізм живе недовго. Як тільки він апробується практикою суспільного вживання, він перестає бути неологізмом.

Лексика будь-якої мови постійно поповнюється, збагачується, відновлюється. Деякі слова зникають, інші, навпаки, з'являються, а носії мови активно їх використовують. Отже, новоутворені слова, мають сприйматися, як звичайне мовне явище-вони є невід'ємною об'єктивною частиною мовної культури, а їх правильний переклад на інші мови є важливою задачею.

Степанец І.В.

ХНТУСХ ім. Петра Василенка

ФОРМИРОВАНИЕ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ В ПРОЦЕССЕ ЯЗЫКОВОЙ ПОДГОТОВКИ

Актуальным заданием высшей школы сегодня является повышение качества языковой подготовки специалистов, поскольку уверенное знание родного и иностранных языков делает их конкурентоспособными на современном рынке труда, готовыми к постоянному профессиональному росту, социальной и профессиональной мобильности.

Анализ существующих на современном этапе тенденций позволяет сделать выводы о том, что в процессе овладения языковыми дисциплинами в высшем учебном заведении происходит формирование профессиональной компетентности в целом. Этот процесс неразрывно связан с формированием общекультурной компетенции, которая заключается в развитии мотивированного интереса к особенностям национальных культур, национально-ментальным особенностям будущих деловых партнеров. Профессиональная компетентность неразрывно связана с информационной и коммуникативной компетенциями. Первая компетенция заключается в достаточном освоении современных информационных технологий. Вторая компетенция состоит в овладении эффективными способами социального взаимодействия, способствующими профессиональной успешности в будущем. Наиболее эффективными видами работы, способствующими формированию профессиональной компетентности в процессе языковой подготовки специалистов считаем аналитическое чтение литературы по специальности, анализ лексических, стилистических и грамматических особенностей научно-технического перевода, аннотирование и реферирование текстов профессиональной направленности, овладение специальной терминологией. Особое значение имеет также знакомство с особенностями этикета делового общения

Таким образом, формирование профессиональной компетентности в процессе языковой подготовки будущих специалистов является комплексным процессом, неразрывно связанным с общекультурной, коммуникативной и информационной компетенциями. Перспективным считаем детальный анализ

зависимости уровня профессиональной реализации специалистов от уровня языковой подготовки в высшем учебном заведении.

Тимченко В.

НТУ «ХП»

УКРАЇНСЬКА МОВА СЕРЕД ІНШИХ МОВ СВІТУ

Серед майже 10 тис. мов і діалектів, які налічується у сучасному світі, більшість не мають писемності і державного статусу, ними послуговується незначна кількість мовців.

Українська мова належить до давньописемних мов із понад тисячорічною писемною традицією. Це мова не лише тих, хто мешкає в Україні, а і мільйонів українців, розпорошених далеко по всіх континентах.

Наша мова належить до східно-слов'янської підгрупи слов'янської гілки індоєвропейської сім'ї мов.

З точки зору лексики найближчою до української є білоруська мова (84 % спільної лексики), потім польська (70 % спільної лексики), словацька (68 % спільної лексики) та російська мова (62 % спільної лексики).

Свою специфіку мова виявляє на рівні словотворчих моделей і найбільш рельєфно на рівні лексики – т. зв. лексичних українізмів.

На фонетичному рівні українську мову вирізняє: найбільша кількість фонем з усіх слов'янських мов – 48; найбільша вокальність – «прозорість», милозвучність; найбільша кількість кореляційних пар м'яких і твердих приголосних звуків; чітке розрізнення [i] (на письмі – и) та [i] (на письмі – і) на фонемному рівні.

На морфологічному рівні українській мові: послідовно збережено флексії кличного відмінка (на відміну від інших східнослов'янських мов); паралельно використовуються флексії давального відмінка для іменників чоловічого роду (напр.: директор-у, директор-ові); збережено паралельні форми творення майбутнього часу (ходитиму, буду ходити).

Ткаченко Є.А.

НТУ «ХП»

КЛАСИФІКАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ ПІСЕНЬ

Пісня – невеликий ліричний вірш, що виконується співом. Може супроводжуватися музичним акомпанементом, танцями. Розрізняють народні пісні і пісні літературного походження, автори яких відомі.

Традиційною є класифікація українських народних пісень за жанрами. Терміни для їх називання становлять першу групу: епічні пісні, ліричні, ліро-епічні, ліро-драматичні (ігрові та деякі хороводні пісні, зміст яких розігрувався), пісні-балади, обрядові тане обрядові пісні.

Друга група термінів для називання української народної пісні – пісні за змістом: історичні, героїчні, соціально-побутові(суспільно-побутові, або станові), історично-побутові, родинно-побутові, пісні набожного змісту (релігійні),